

DINS DE CASA

**QUÈ EN SAPS
REALMENT,
DE LA TEVA FAMÍLIA?**

LISA JEWELL

DINS DE CASA

LISA JEWELL

Traducció d'Anna Puente i Lluçà

Fanbooks

Títol original: *The Family Upstairs*

© del text, Lisa Jewell, 2019

© de la traducció, Anna Puente i Lluçiana, 2023

© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., Fanbooks, 2023

Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.fanbooks.cat

fanbooks@grup62.com

Primera edició: març del 2023

ISBN: 978-84-19150-41-7

Dipòsit legal: B. 3.160-2023

Impressió a Catalunya

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor. La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries. En comprar aquest llibre contribuïu a mantenir aquest ecosistema viu i en creixement. A Grup62 agraïm que ens ajudeu a donar suport així a l'autonomia creativa d'autores i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.

Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra. Podeu contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

1

La Libby recull el sobre de l'estoreta de l'entrada. El gira. Té un aire molt formal. És de color crema, d'un paper d'alta qualitat, i pel tacte sembla que fins i tot podria estar folrat amb paper de seda. Al remitent hi posa «Bufet d'advocats Smithkin, Rudd & Royle, Chelsea Manor Street, Londres».

Se l'emporta a la cuina i el deixa sobre la taula. Omple el bullidor i fica una bosseta de te en una tassa. Està convençuda que sap què conté, el sobre. Va fer vint-i-cinc anys el mes passat. De manera subconscient l'ha estat esperant des d'aleshores. Però ara que el té aquí, no sap si serà capaç d'obrir-lo.

Agafa el telèfon i truca a la seva mare.

—Mama —diu—. Ja ha arribat. La carta dels advocats.

Sent un silenci a l'altra banda de la línia. S'imagina la mare a la cuina de casa seva, a Dénia, a mil quatre-cents quilòmetres de distància, una cuina immaculada amb els seus armaris blancs, amb els seus estris de color llima ben conjuntats, amb les seves portes de vidre corredisses que donen a una petita terrassa amb una vista llunyana al Mediterrani, parlant amb aquell mòbil protegit per una funda folrada de tatxes a la qual ella es refereix com «la meva joia».

—Oh! —fa ella—. Ja. Ostres. L'has obert?

—No. Encara no. Volia prendre'm un te, abans.

—Ja —torna a dir ella. I llavors afegeix—: Vols que em quedi al telèfon mentre l'obres?

—Sí —diu la Libby—. Sisplau.

Nota que li falta una mica l'aire, tal com li passa de vegades quan està a punt d'aixecar-se per fer una presentació de vendes a la feina, com si s'hagués pres un cafè carregat. Treu la bosseta de te de la tassa i s'asseu. Acarona amb els dits la cantonada del sobre i agafa aire.

—Molt bé —diu a la seva mare—. Ho faig. Ho estic fent.

La seva mare sap què hi ha a dins. O, si més no, en té una idea, tot i que mai li han explicat de manera oficial en què consistia el testament. Tal com ha dit sempre, potser només li cau una tetera i un bitllet de deu lliures.

La Libby s'escura la gola i fa lliscar el dit sota la solapa. En treu un full de color crema i comença a llegir de pressa:

A la senyoreta Libby Louise Jones,

Com a administrador del testament d'en Henry i la Martina Lamb redactat el 12 de juliol de 1977, em dispo a transferir-li el contingut descrit en el formulari adjunt...

La Libby aparta la carta de presentació i agafa els documents que l'acompanyen.

—I doncs? —pregunta la mare, sense alè.

—Encara no he acabat —respon ella.

Mentre llegeix en diagonal, els seus ulls troben el nom d'una propietat. El número setze de Cheyne Walk, al sud-oest de Londres. Sospita que és la casa on vivien els seus

pares biològics quan van morir. Sap que estava ubicada al barri de Chelsea. Sap que era gran. Havia donat per fet que ja no pertanyia a la família. Se la imaginava tapiada. Venuda. L'alè se li entravessa bruscament al fons de la gola quan pren consciència del que acaba de llegir.

—Eh... —fa.

—Què?

—Sembla que... No, no pot ser.

—Què?!

—La casa. M'han deixat la casa.

—La casa de Chelsea?

—Sí —diu ella.

—La casa sencera?

—Això sembla. —A la carta de presentació s'hi esmenta alguna cosa: que cap de les persones que consten al testament han donat senyals de vida dins del termini establert. No se'n sap avenir—. Déu meu. Vull dir que... deu valdre... —La Libby agafa aire bruscament i clava la mirada al sostre—. Segur que s'han equivocat. És evident que hi ha hagut un error.

—Ves a veure els advocats —diu la mare—. Truca'ls. Demana hora. Assegura't que no es tracta d'un error.

—I si no es tracta d'un error? I si és veritat?

—Bé, doncs en aquest cas, angelet meu —diu la mare, i la Libby sent com somriu des de l'altra punta del continent—, seràs una dona d'allò més rica.

La Libby penja i contempla la cuina que l'envolta. Fins fa cinc minuts, aquesta cuina era l'única cuina que es podia permetre, i aquest pis era l'únic pis que s'havia pogut comprar, en un carrer silenciós de casetes adossades als

afores de Saint Albans. Recordava els pisos i les cases que havia vist a les seves cerques per internet, la quantitat de vegades que havia ofegat un petit crit en topar amb el lloc perfecte: una terrassa al sol, una cuina menjador, cinc minuts a peu fins a l'estació, una tribuna amb finestres emplomades, la insinuació d'unes campanes de catedral a l'altra banda d'un camp d'esports. Però llavors veia el preu i se sentia ridícula per haver pensat que hauria pogut ser seu.

Al final va abaixar totes les expectatives per trobar un pis que fos a prop de la feina i no gaire lluny de l'estació de tren. No va tenir cap bon pressentiment quan va creuar el llindar de la porta; el cor no li va dir res mentre l'agent immobiliària li mostrava l'espai. Però, després d'escollir meticulosament els millors articles del web de TK Maxx, va aconseguir convertir-lo en una llar que mereix ser motiu d'orgull. A dia d'avui, aquell pis mal reformat i lleugerament desendreçat d'una sola habitació la fa feliç. El va comprar ella, el va decorar ella. És seu.

Però, pel que sembla, ara ha passat a ser la nova propietària d'una casa al carrer més refinat de Chelsea i tot d'una el seu pis resulta ridícul als seus ulls, igual que tota la resta de coses que fa cinc minuts eren importants: l'augment de sou de mil cinc-centes lliures anuals que li acabaven de concedir a la feina, el cap de setmana que havia de passar a Barcelona el mes que ve per un comiat de soltera (i pel qual havia hagut d'estalviar durant cinc mesos), l'ombra d'ulls de la marca MAC que s'havia «permès» el cap de setmana anterior com a premi per obtenir l'augment de sou, la petita esgarrifança que havia sentit en sortir del seu ajustat pressupost mensual a canvi d'un instant de purpurina i fragància dolça a House of

Fraser, la lleugeresa de la bosseta diminuta de MAC gronxant-se a la seva mà, l'emoció de ficar la petita càpsula negra al necesser de maquillatge i saber que era seva, que se'n posaria a Barcelona, on potser també portaria el vestit de French Connection que la mare li va regalar per Nadal, aquell amb franges de blonda que feia una eternitat que desitjava. Fa cinc minuts, els plaers de la vida consistien en els petits capritxos intranscendents, esperats, anhelats, guanyats a pols, comprats amb estalvis, que no tenien cap efecte en els seus plans, però feien brillar prou la superfície de la seva vida per aconseguir que valgués la pena llevar-se cada matí i anar a treballar en una feina que li agradava però no l'entusiasmava.

Ara és propietària d'una casa a Chelsea i tots els punts de referència han volat pels aires.

Torna a ficar la carta dins del sobre elegant i s'acaba el te.

2

Uns núvols de tempesta cobreixen la Costa Brava. S'estenen fins a l'horitzó, foscos com les prunes damasquines, i es deixen caure a pes sobre la coroneta de la Lucy. Ella repenja el cap sobre una mà, agafa el plat buit de la seva filla amb l'altra i el deixa a terra perquè el gos pugui escurar-ne les restes de salsa de carn i les engrunes de pollastre.

—Marco —diu al seu fill—, acaba-t'ho.

—No tinc gana —respon ell.

La Lucy sent els batecs del cor i els bronzits de la ràbia a les temples. La tempesta s'apropa; nota com la humitat refreda l'ambient xafogós.

—Ja n'hi ha prou —diu, amb la veu asfíxiada per l'esforç de no cridar—. Avui no hi ha res més per menjar. S'han acabat els diners. No n'hi ha més. I pobre de tu que em diguis que tens gana a l'hora de dormir. Serà massa tard. Menja't això. Sisplau.

En Marco branda el cap amb gest soferit i talla el pollastre arrebossat. Ella es queda mirant la part superior del seu cap, on els cabells gruixuts de color castany es concentren en un doble remolí. Intenta recordar l'últim cop que es van rentar el cap, però no se'n surt.

—Mama, puc demanar postres? —pregunta la Stella.

La Lucy la mira. La Stella té cinc anys i és el seu millor error. Hauria de contestar-li que no. És molt dura amb en

Marco i no s'hauria d'estovar amb la seva germana. Però la Stella és tan bona nena, tan adaptable, tan fàcil de tractar... Com li pot negar un dolç?

—Si en Marco s'acaba el pollastre arrebossat —diu ella, amb veu calmada—, podem demanar un gelat per compartir.

És una condició rotundament injusta per a la Stella, que s'ha acabat el dinar fa deu minuts i no hauria d'esperar que el seu germà fes el mateix. Però sembla que la noció d'injustícia encara no està formada dins el cap de la nena, que assenteix i diu:

—Afanya't, Marco!

Quan acaba, la Lucy agafa el plat d'en Marco i el deixa a terra, per al gos. El gelat arriba a taula dins d'un bol de vidre. És de tres gustos diferents, coronat amb crema de xocolata calenta, encenalls de praliné i una palmera de paper lluent clavada en una broqueta de còctel.

La Lucy torna a notar aquella congestió al cap i clava la mirada a l'horitzó. Han de trobar aixopluc, i de pressa. Demana el compte, deixa la targeta al platet i marca el seu número secret al datàfon, aguantant-se la respiració, amb la certesa que ara ja no queden diners en aquest compte, que ja no queden diners enlloc.

Espera que la Stella llepi el bol de vidre, deslliga la corretja del gos de la pota de la taula, arplega les bosses i en reparteix dues a en Marco i una a la Stella.

—On anem? —pregunta en Marco.

Els ulls marrons del seu fill tenen una expressió seriosa, carregada d'angoixa.

Ella esbufega. Mira endavant, cap al carrer que porta al barri antic de Niça; mira enrere, cap al carrer que desemboca al mar. Fins i tot mira el gos, com si l'animal

pogués tenir alguna proposta; ell l'observa amb entusiasme, com si encara quedés un altre plat per escurar. Només hi ha un lloc on anar, i és l'últim lloc al qual vol recórrer. Però troba les forces per dibuixar un somriure.

—Ja ho tinc —diu—. Anem a veure la Mémé!

En Marco rondina. La Stella no sap què dir. Tots dos recorden com va anar l'última vegada que es van allotjar amb l'àvia de la Stella. La Samia havia estat una estrella de cine a Algèria. Ara té setanta anys, és cega d'un ull i viu en un setè pis desgavellat d'un edifici alt del barri de l'Ariane amb la seva filla discapacitada, ja adulta. El seu marit va morir quan ella només tenia cinquanta-cinc anys i el seu únic fill, el pare de la Stella, va desaparèixer fa tres anys i no ha donat senyals de vida des de llavors. La Samia és rabiüda i brusca, i amb raó. Però té un sostre i un terra; té coixins i aigua potable. Té tot el que la Lucy no pot oferir als seus fills ara mateix.

—Només una nit —diu—. Només aquesta nit, i demà ja m'empescaré alguna cosa. Us ho prometo.

Arriben a l'edifici de la Samia just quan la pluja comença a caure, unes bombes minúscules que exploten sobre l'asfalt calent. Dins l'ascensor revestit de grafit que els porta fins al setè pis, a la Lucy li arriba un repertori d'olors: la humitat de la roba sense rentar, els cabells greixosos, les vambes portades massa dies. El gos, de pelatge espès i aspre, desprèn un tuf especialment horrible.

—No puc —diu la Samia des de la porta, impedint-los l'entrada—. És que no puc. La Mazie està malalta. La cuidadora ha de dormir aquí aquesta nit. No hi cap ningú més. És que no hi ha espai.

Un tro esclata damunt dels seus caps. Darrere seu, el

cel es torna d'un blanc brillant. La pluja cau del cel formant cortines. La Lucy mira la Samia amb desesperació.

—No tenim enlloc on anar —diu.

—Ja ho sé —respon la Samia—. Això ja ho sé. Em puc quedar la Stella. Però tu, el nen i el gos... Em sap greu, haureu de trobar un altre lloc.

La Lucy nota com la Stella li pressiona la cama, amb una esgarripança de malestar que li recorre el cos menut.

—Vull venir amb tu —xiuxiueja a la seva mare—. No em vull quedar si tu no hi ets.

La Lucy s'ajup i agafa les mans de la nena. Té els ulls verds com el seu pare, uns cabells foscos que s'intercalen amb blens de color castany clar i un rostre molt bronzejat després d'un estiu llarg i calorós. És una criatura preciosa; de vegades la gent atura la Lucy pel carrer per dir-l'hi, sense saber-se'n avenir.

—Amor meu —diu—. Aquí no et mullaràs. Et podràs dutxar. La Mémé et llegirà un conte...

La Samia assenteix amb el cap.

—Et llegiré aquell que t'agrada —diu—. El de la lluna.

La Stella s'agafa més fort a la Lucy. Ella sent com se li esgota la paciència. Donaria qualsevol cosa perquè la deixessin dormir al llit de la Mémé, perquè li expliquessin un conte sobre la lluna, per dutxar-se i posar-se un pijama net.

—Només una nit, amor meu. Tornaré a primera hora del matí per recollir-te, d'acord?

Nota el pessigolleig del cap de la Stella assentint contra la seva espatlla, agafant aire per reprimir les llàgrimes.

—D'acord, mama —diu la Stella, i la Lucy la fa passar apressadament al pis de la Samia abans que cap de les dues pugui canviar de parer. Només queden ella, en Marco, el gos i unes estorettes de ioga que porten enrotllades a

l'esquena. Es dirigeixen cap al xàfec, cap a la nit que comença, sense cap lloc on anar.

Durant una estona s'arreceren sota el pas elevat. El soroll constant dels pneumàtics dels cotxes quan passen per damunt de l'asfalt calent i mullat és eixordador. No ha parat de ploure.

En Marco té el gos a la falda i prem la cara contra el seu llom. Alça la mirada cap a la Lucy.

—Com és que la nostra vida és tan merdosa? —pregunta.

—Ja ho saps, per què la nostra vida és merdosa —li etziba ella.

—Però per què no pots fer res per arreglar-ho?

—Faig tot el que puc —diu ella.

—No és veritat. Estàs deixant que tot vagi a pitjor.

—Et dic que faig tot el que puc —replica entre dents, dirigint-li una mirada fulminant—. Cada minut de cada dia.

Ell se la mira, sense tenir-les totes. No hi ha dubte que és massa intel·ligent, i no hi ha dubte que la coneix massa. La Lucy esbufega.

—Demà recuperaré el meu violí. Així podré tornar a guanyar diners.

—I com penses pagar la reparació? —pregunta en Marco, mig aclucant els ulls.

—Ja trobaré la manera.

—Quina manera?

—No ho sé, entesos? No ho sé. Ja se m'acudirà alguna cosa. Com sempre.

Dona l'esquena al seu fill i clava la mirada a les línies

paral·leles traçades pels fars davanters dels vehicles, que volen cap a ella com si fossin flames. Una traca de trons esclata al cel, que es torna a il·luminar. La pluja s'intensifica encara més, si és que això era possible. La Lucy es treu el mòbil de la butxaca exterior de la motxilla i l'engega. Veu que li queda un vuit per cent de bateria i ja està a punt de tornar-lo a apagar quan s'adona que té una notificació del calendari. Fa setmanes que hi és, però no es veu amb cor d'esborrar-la.

Diu, simplement: «La nena té vint-i-cinc anys».